

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, nowember 1993

lětnik 43

11

Bože słowo za nas

My budžemy wěčnje při Knjezu. Tuž tróštujće so mjez sobu z tutymi słowami 1. list na Tes. 4,17/18

Měsac nowember wobroći naše mysle na dale sahace wěcy našeho čłowskeho byća. W tutych tydženjach zaběramy so znowa chutnišo, ale zdobom tež nadźijepoľnišo z tym, štož je naša nětčiša eksistenca a naš přichod pod aspektom ewangelija a wěry, kotraž z tutoho wjesoleho poselstwa scěhuje.

Bórže budžemy zhromadzeni w swojej cyrkwi w Božej službje, zo bychmy tež w léce 1993 slyšeli mjena svojich njeboćičkich bratrow a sotrow we wěrje. Loni běchu snano hišće hromadze z nami na kemšach abo mózachmy tutoho abo tamneho wosadneho, swojbneho a při wuzneho hišće wopytać a tróštować za čas jeho słabosće w starobje, za čas jeho bjezwuhladneho ćerpjenja, za čas jeho bėdženja ze smjerću. Mnozy wosadni su mjeztym w běhu cyrkwinskeho léta, kotraž so bórže skonči, po podobiznje swójeho Knjeza swět přewynili. Hdže su woni nětč? Je snano smjerć jich wutupiła? Wšo potajkim na tym zaleži, zo je naša cyła wosoba, to rěka, wšo, štož smy jako čłowjek, zakótwjena w Knjezu Jezom Chryšće.

Wězo je wšo žiwjenje tu na zemi wot Boha. Za poprawnym cilom žiwjenja tči hluboke potajnstwo. Bychmy so čezko mylili, chcemy-li dźiw žiwjenja na někajke tak mjenowane wědomostne wašnje analyzować a dirigować. Wjele bóle dyrbjeli wšitcy džakowni być, zo maja podžěl na tutym bój-skim dźiwje. Tuta džakownosć ma so přez nas tež zwuraznić, tež pokazować. Džakownosć za žiwjenje móžemy pak jenož tomu wopokazać, komuž wona jeniče słuša.

Bohužel su mnozy ludžo to lochkomyslnje zabyli. Tući su žiwi, kaž bychy sami žiwjenje a cyły mechanizm čłowskeho žiwjenja wumyslili.

Wšě pospyty, wowliwnić žiwjenje, njejsu jenož strašne, ale samo w najwyšej měrje zatamliwe. Čłowjek nima prawo k rozsudej nad žiwjenjom. Ow, zo bychy sej znajmjenša wšitcy křescenjo tutoho faktora wědomi byli!

Potom su tež ci, kotřiž chcedza z najwšelakorišich přičin čeknyć před žiwjenjom. Ale žiwjenje njemóžeš wotpoľožić kaž drastu. Hačrunjež je za ně-

koho žiwjenje z čezkim brěmjenjom, žada sej Bóh a wočakuje wot nas, zo bychmy to ze scerpliwošću njesli, wědžo, zo njestejmy sami w pruwowanju, kotraž je nam napoľožene. Chrystus je pola nas wšitke dny, to rěka, won je we wšem a samo w najčešim při nas. Chrystus steji k nam a nas zastupuje. W tym ma so naša swjata wěra. Zbožny kóždy, kiž je došol k tutej wěrje! My wěmy, zo přirunuje so naša wěra ze skału. Štóž na njej steji, ma žiwjenje, a nchtó njemóže jemu tute wzac.

Naša zwjazanosć z Knjezom ma swoje wobkrućenje w křćenicy a z našim haj k njej. Našej staršej staj zhromadnje z našimi kmótrami za nas prawy puć wuzwoliłoj. My pak móžemy jenož spokojom być, zo smy so na Chrystusowy puć podali; přetož Knjez njeskedźbni nas takle na někajki puć, ale na sebje samoho prajo: "Ja sym puć a wěrnosć a žiwjenje." To rěka: štóž słuša ke Knjezej, při tym je Knjez kóždy čas, časnje a wěčnje.

To so ženje jenož tak njepraji. Je wjele wosadnych, kiž

móža kaž japoštoľ Knjeza wobswědčić: "Chrystus je we mni žiwy" abo "Chrystus je moje žiwjenje."

To njeje jenož lute začuće, ale žiwjenske nazhonjenje. Čłowjek, kiž je na tajke wašnje nazhonity, wobsteji w kóždymžkuli poľožanju, móže blišemu pomhać a radzić a jeho předewšem tróštować, hdžež je to najnuznišo.

Prawy tróšt zwisuje z našim Knjezom. Hewak wo tróšće ani rěceć njemóžemy, tež hdyž so wužiwa impozantne słowa a formulacije. Tróšt je něšto křescanskeho. Tróštuje jedyn druhého, stawamy so z posrědkowarjami žiweje mocy, dobyčerskeho žiwjenja, kotraž wuchadza wot trojjeničkeho Boha a bu wobswědčene přez horjestaće Knjeza. Z toho scěhuje: "Hdyž my wěrime, zo je Jezus wumřěl a stanył, tuž přewjedze Bóh tež tych, kiž su wusnyli přez Jezusa."

Jezus, mój tróšt, žiwy je, kiž je za mnje w smjerći pobyl; wón je hrěchow wodaće wšitkim pokutnym z tym dobył. Bóh da hnadu přez Chrysta; to je moja nadźija. Feustel

In memoriam Günter Jacob

Na poslednich kemšach w delnjoserbskej rěči dnja 5. septembra 1993 w Dešnje naliči so 156 wopytowarjow. Tutón přikład wjele wupraja. Čehodla pak njewotměwachu so w pjećdzesatych, šěsćdzesatych a sydomydzesatych létech w Delnjej Łužicy Bože služby w mačersćinje? Hustodosć wumjetowaše nam to serbska superintendenta w Budyšinje. Z prawom porokowachu nam njeaktiwitu.

Na Michała je něhdyši Choćebuski generalny superintendent Jacob, klučowa postawa w cyrkwinskim žiwjenju Delnjeje Łužicy w zańdženych lětdžesatkach, po doľhej chorosći zemřěl - potajkim nastork, problem serbskich kemšow w jeho wobwodže zjawnje předstajić. Pomhać móže nam při tym serbsce rěčacy farar na wotp. Herbert Nowak, kotryž wot 1945 w Delnjej Łužicy službu wukonja. Hdyž so won 1946 z Choćebuzy k wódrowej hranicy před Fürstenbergom wuhna, prócowaše so won bórže na to

wo wakantne farske městno we Wjerbnje z wosebitym dorazom na jeho serbski charakter. Zo by so hižo doprědka zwěsćilo: W běhu přichodnych lét a lětdžesatkow slědowachu prócowanja wo farske městno w Dešnje, Janšojach, Picnju, Brjazynje a Borkowach, wšitko wosady z wulkim podžělom serbskeje ludnosće.

Wša próca Herberta Nowaka wo serbske farske městno wosta bjez wuspěcha. Při energiskim wustupje w konsistoriju w Berlinje so Nowakej wot zamotwiteho wyšeho konsisto-

rialneho radzícíela Kehra do-wěrliwje zdželi, zo přećiwo wšém jeho zamołwjenjam - cyle wšojedne, kak so wosady zadžerža - přeco zwoprédka Jacob swoje weto wupraji. Pře-ćiwo tomu je kóždy bjezmócný. Jacobej džěše woprawdže wo to, serbsčinu w swojim wobwodže w cyrkwinskim žiwjenju wutupić. Jeho teza bě: Domo-wina je podlěšena ruka central-neho komiteja SED, a tohodla dyrbi so wšitko serbske podu-syć. Kajke mylné pohódnoće-nje sprawného žadanja pobož-ných Delnjoserbow za Božimi službami w mačerščinje.

Serbska superintendentura w Budyšinje prócowaše so nas na wšelake wašnje podpěrać. Sup. Wirth spyta Choćebuske-ho cyrkwinskeho wjercha wo legitimnych žadanjach Delnjoserbow přeswědčić. Tute roz-mołwy woznamjenješe sup. Wirth pozdžišo jako "grawoči-we". Snano wupraji so wón při składnosći sam k tutej nalež-nosći.

Na kóždy pad bu nětko tež w Budyšinje jasne, zo njemóžeše Herbert Nowak tak derje kaž ničo přećiwo mócnemu pře-ćiwnikje wučinić. Při wospjet-ných předrozmołwach artiku-lowaše swoje přeće za farskim

městnom w Delnjej Łužicy, bu pak wot swojeho wyšeho pa-styrja z tajkimi abo podobnymi słowami nimale narjedeny: "Bruder Nowak, ich sage Ih-nen letztmalig: Schlagen Sie sich den Cottbuser Kreis aus dem Kopf: Hier bekommen Sie nie eine Pfarrstelle! Gehen sie nach Tschacksdorf bei Forst - da gehören Sie hin!"

Sprawnosće dla ma so při-spomnić, zo nježadachu sej bo-hužel cyrkwinske předstejícíer-stwa ze swojimi němskimi du-chownymi we wotpowědnych parochijach wosebje energisce připowědanje w mačernej rěči. De meritis hic non disputan-dum (wo zaslužbach njebočić-keho njech so tu njediskutuje); hdyž pak cyrkwinske předste-jícíerstwo Berlinsko-Branibor-skeje w swojim spominanju na Jacoba pisa (LR wot 4. okt. 93): "Günter Jacob njebě při-jomny muž", tak njech so tute rjadki jako wudospołnjenje tu-teje sady rozumja.

Podgeneralnym superinten-dentom Richterom Choćebu-skim je so za ewangelsku serbsku ludnosć w Delnjej Łužicy přijomniše wuwice započalo. Njech wone hišće prawje dołho traje.

N.

sej swoje nalěpki. Na naše awto přińdže jenož rybička a ničo tamne."

Florian je přeslapjeny. "Ale nano! Moje su tola wjele rjeń-še!"

"Twoje su pisanje, to trje-chi", praji nan, "ale na naše awto přińdže mój rybičkowy nalěpk, dokelž rěka ryba ICHTHYS."

Florian na nana woči wuwa-la. "Prošu što? Ja ničo njero-zumju."

"Hnydom zrozumiš." Nan wza sej papjerku a pisa. "Tu, hladaj."

Na papjerce stejki:

I ESUS JEZUS
CHRISTOS CHRYS-TUS
THEU BOŽI
Y IOS SYN
S OTER WUMÓŽNIK

Florian hlada a hlada, ale

wije z głowu a suka z ramjenjo-maj. "Dam ci tip: Kedžbuj na spočatne pismiki! Na, swita či?"

"Što sy prajiš, što ryba rěka? Su to tute spočatne pismiki?"

Nan nyga: "Cyle prawje. A tohodla je ryba symbol za kře-sćanow. Štóz tajku rybičku na awće ma, słuša k cyrkwi."

"Tohodla ma farar tajku ry-bičku na awće a Domaškec ju tež maja a naša wučerka tež! Ty měniš, nano, hač naša wučerka tež kemši chodži?" Florian so džiwa.

"Hdyž tajkeho ICHTHYSa na awće ma, zawěsće. A zo bychu družu wědželi, zo my tež k cyrkwi słušamy, tohodla ..."

"Tohodla pónđzemoj nětko naše awto porjeńšić. Pój, na-no."

T.M.

Prědowanje, dźeržane na dnju poswěćenja nowoje cyrkwyje w Budestecach 6. nowembra 1893

wot O. Mrozaka, fararja w Hrodzišću

(Pokročowanje)

II.

Štó su nětk domjacy, kotřiž so w tutym Božim domje schadžuja?

Přečelny hospodar woła nas wšitkich, nichtó so njewu-zamknje, kotryž so sam njezdalu-je.

Kak so stawy jednoho doma přez dwójny zwjazk mjez sobu zwjazani čuja, přez zhromadnu lubosć k srjedzišću doma a přez mjezsobnu lubosć a kak woni duch toho doma mjez sobu pě-stuja a spytaja jón spēchować, tak budžeja woprawdžići to-waršojo tutoho Božeho doma tež jenož či, kotrychž wutroba a mysl je na to wěčne, njebieske wusměrjena, kotrymž je wu-znaće našeje křesćanskeje wě-ry a skutk bratrowskeje lubosće wutrobita naležnosć.

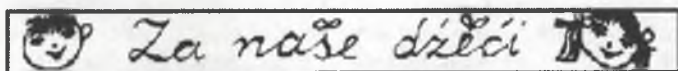
Štóz přez zemske wěcy měni najhlubšu žadosć wutroby za zbožom spokojići móc, toho za-sada je: Wjesel so žiwjenja, do-niž so swěca hišće žehli, jěsće a pijće, přetož jutře sće mrtwi, što by tón chcył tu w Božim domje? Tón tu tola njenamaka to, za čimž jeho wutroba žada. Wón drje móže jónu z wěcipno-sće abo z někajkeježkuli čło-wjeskeje přičiny hósć tu być,

tola derje so tu čuć njebudže a domjacy ženje njebudže.

Na domjacych pak dopjelni so slubjenje Knjeza: Štóz ma, tomu budže date, zo wón dosć změje.

Přińdže-li ty z wěriwej wu-trobu do Božeho doma, budže twoja wěra, a by-li jenož žehla-cy sužoh byla, posyljena a zmocnjena, a ty budžeš so wo-prawdže čuć jako staw wulkeje swójby, kotruž je Zbožnik wu-móžil a ze swojim duchom zhromadził. Tute wědomje zhromadnosće so tu w Božim domje přeco znowa haji a zbud-ži. Tu sedži bohatty pódla chu-deho a chudy pódla bohateho, wobaj wěstaj, zo matajsamsne-ho Knjeza w njebiesach, kiž žadyn rozdžěl nječini: Wonaj staj wobaj hrěšnikaj, a wón budže sej jónu wot woběju za-mołwjenje žadać. Tu klečitaj wobaj w ponižnej křesćanskej lubosći před swjatym blidom a jěstaj hromadže wot jednoho chłěba a pijetaj z jednoho keli-cha wujednanja. Tu so kóžde-mu předuje: Z hnady sće wy zbóžni.

"Z hnady", to je jenički puć za wučeného a zdžěłaného muža kaž za chudu služownu, kotraž čěžu rjedži. Tuso wšit-

 Za naše dźeci

Rybička

"Pój sobu", praji nan Floria-nej, "pónđzemoj naše awto por-jeńšić."

"Och, ně, nic žno zaso", Flo-rian bórci.

"Što nic žno zaso?"

"Nó, rjedzić. Smy awto tola hakle zaštu sobotu wumyli."

"Njejsym tola ničo wo wu-myću prajiš, ale wo porjeńše-nju." Nan wza Floriana za ruku a čehnje jeho won z kuchnje.

Florian přeco hišće bórci.

"Naše awto je tola rjane dosć a cyle nowe. Što chceš tam hišće porjeńšić?"

Nan wučehnje papjerku: "Z tym!"

"Rybička! Nó, ja njewěm, hač je to rjane. My tola žani ry-barjo njejsmy. To pak rjeńše nalěpki dawaja hač runje tón. Dočakaj!" Hižo smali Florian do swojeje stwy a wróci so z tyzku pošnej nalěpkow. "Mó-žemy wšě na naše awto zlēpić, tón... a tón... a tón..."

Nan wotkiwnje: "Ně, ně, z toho ničo njebudže. Schowaj

kim napominanje na wutrobu kładže: Budźće pak jedyn přećiwo druhemu dobroćiwi, miłosćiwi, a wodajće sebi, jako tež wam Bóh w Chrystusu je wodawał (list na Ef. 4, 32).

Wo kelko by kóncowanja a ničenja w našim času, wojowanjow wšitkich přećiwo všem mjenje bylo, hdy bychy wšitke stawy wosady, hdy bychy wšitke stawy našeje ewangelskeje cyrkwyje tež byli swěrní domjacy w Božim domje. Tu zhromadnje dožiwjene zohnowane hodžiny bychy tež měr a pokoj njesli do našich wutrobow, do domow, do wosadow.

III•

Tola na přeco njemóžeće wy domjacy w tutym Božim domje wostać.

Zwony, kotrež was wołachu do njeho, budžeja jónu do wosady wołać, zo sy swój běh dokónčił. Hěta twójeho čěta so wottorha. A što potom?

Někotryzkuli z was drje znaje woně słowa a melodiju hnujaceho spěwa wo pućowacym, kotryž na prašenje wotmołwi: Dokal džeš?

Tón jedyn wyska: Domoj! domoj! a ty začuwaš radosć z nim. Druhi skorži: Ja njemóžu domoj, nimam žanu domiznu wjace.

Bjez dominy być, to je hórki wosud na zemi. Tola nic domoj móc, hdyž džě dyrbiš tutu zemju w hodžiny smjerće wopuścić, to je to najhórše.

Hdže da je potom za tebe "domizna?"

My prajimy: Tu ničo druhe njeje hač Boží dom, a tu su njebjeske wrota. Tu w tutym Božim domje wotewrě so nam wěsty wuhlad do našeje wěčneje domizny; tutón Boží dom je přitwark njebjeskeje swjatnicy a tu wužiwamy předstód toho, štož nas tam horjeka wočakuje.

Jelizo wšón tón njepokoj a wšu starosć žiwjenja, kotraž nas wonka znjeměrní, wotpoložimy a naša duša w Boze wotpočiwa, njeje to wotblyšć wěčneho měra, kotryž ma Boží lud?

A hdyž so naše wutroby w swjatej pobožnosći pozběhnú nad čerpjenje a wšu nuzu žiwjenja, njeje tole předstód slubjenja:

Bóh zetrěje z jich wočow wšitke sylzy, a smjerć wjace njebudže ani zrudoba ani wotlanje ani bolosć wjace njebu-

dže, přetož přenje je zašto.

Zbóžni su, kotrymž so styška, přetož woni domoj přińdu.

Křescanske žiwjenje wupřestrěwa so předewšěm w tutych třoch počinkach: we wěrje, w lubosći a nadžiji - a wšitke su w tutym Božim domje zwobraznjene a předstajene: přetož Bóh je tu hospodar, do kotrehož wěrimy, my smy domjacy a tohodla dyrbymy so **lubować**, a tutón Boží dom je přitwark našeje njebjeskeje domizny, dokal kaza nam naša **nadžija**. "Kak swjate je to městno! Tu ničo druhe njeje hač Boží dom, a tu su njebjeske wrota."

Hamjen.

Wołtar Budestečanskeje cyrkwyje Foto: Langa

Ota Wićaz Wostań swój

Dži waj na zakon, kiž Bóh ci čiše wšědnje do twójeho swědomja piše:

Njechabtaj, runy a kruty stój: Wostań swój!

Hdyž rjane ci słowa ludžo praja, tebi so lišća, će wobelhaja - njeměj jich kedžbu!

Zakon je twój: Wostań swój!

Hdyž kiwaja tebi króny a česće, žony će wabja, ci předžeja lesće, hdyž ci hrozjetej běda a bój: Wostań swój!

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Ze Zhorjelca. Štwórtk rano w 6.00 hodžinach je w dworje tudomneho krajneho sudnistwa kat Reindl z Magdeburga mordarce Selmje Schubertec ze sekeru hłowu wotčwał. Schubertec bě 11. dec. 1892 zwudowjen u Hartmanku w Zhorjelicu skónčowała a čěto zlě rozrubała. Přisažny sud bě 20. apryla 1893 mordarku k smjerći zasudził.

SN, september 1893

Z Budyšina. Z wulkej žadosću so dočišćenju noweho wudawka serbskeje biblije napřećiwo hlada, dokelž je prjedawši wudawek dočista rozpredaty. Z wjeselosću móžemy nětko k nawědženju dać, zo je nowy wudawek serbskeje biblije hižo hač do poslednjeju dweju listnow hotowy, tak zo budža w blišich tydženjach zaso serbske biblije dostać. Smy hižo někotre listna wohladali a smy widželi, zo ma tutón nowy wudawek hišće wjele rjeńšu bětu papjeru hač prjedawši a zo je z jasnymi, wotrymi pismikami čiščany, kiž su so cyle nowe za tutón čišč wobstarale.

SN, oktober 1893

Z Krjebje. Naš prjedawši wjelezaslužbny knjez farar Hermann Alexander Delank je srjedu, 11. oktobra, w Zhorjelicu we wosomdzesatym léce swójeho žiwjenja čicho wumřel. Njebočički je so w léce 1814 w Hbjelsku narodził, hdžež běše jeho njebočički nan a po tutym jeho w léce 1873 zemřety bratr z duchownym. W léce 1842 bu wón farar w Krjebi, hdžež běše prjedy pola swójeho přichodneho nana, fararja Mički, někotre léta z pomocnikom był. Jutry 1881 poda so wón na wuměnk a bydleše ze swójeje mandželskej někotre léta we Wojerecach, pozdžišo we Wósporku a po smjerći mandželskeje čehnješe w léce 1891 do Zhorjelca. Jeho čěto su pónđzelu, 16. oktobra, w Hbjelsku chowali; jeho džěto a skutkowanje w Krjebi pak wostanje mjez nami w njezapomnitym džakownym wopomnjenju.

SN, oktober 1893

Z Budyšina. Předzenak, poryka za Serbow na léto 1894 je wušta a je w Smolerjec knihičšćerni w Budyšinje kaž tež pola dotalnych předawarjow Předzenaka dóstać. Kaž hač dotal přeco je Předzenak tež tuto léto bohaty na dobrych nastawkach a luboznych a drohich wobrazach. Bjez nastawkami je wuzběhnyć podawk z něhdušeho žiwjenja w Serbach, kiž nas w léce 1076 do Hnašec, Dobruše a Hodžija wjedže, a bjez wobrazami chcemy znamjo serbskeje deputacije pola prinsesny Friedricha Augusta mjenować. Duž njech ničo njezabudže, sebi Předzenaka do swójeho doma kupić.

SN, nowember 1893

A hdže wostanje čłowjek?

Husto so nam zda, zo dyrbi kóždy sam hładać, hdže wostanje. Sylniši być hač druhi a so za nim njeprašec - to je trjeba, jeli chceš w žiwjenju něšto dócpěć. Tak so praji, a po tym so maja.

Hdže pak wostanu w towaršnosći sylnych cí, kotřiž tak sylni njejsu? Hdže wostanu stari, džěći, chori, zbrašeni, bjezdžělni, chudži a druzy, kiž k "slabym" ličimy? A hdže wostanu cí, kiž njemóžeja sebi swóje prawa raznje dosć zadać?

Diakoniski skutk pomha, hdžež je jemu móžno. K tomu pak trjeba tež pjenjezy. Hdyž so wot 12. do 21. nowembra za diakoniski skutk zběra, potom za pomoc "slabym". Mysliće na to, hdyž was wo přinošk za to proša.

Přispomnjenčko

Biskopicy. Na najwvyšim dypku stareho města steji ewangelska cyrkej, kotraž je po Chrystusu pomjenowana. Natwarila je so wona z wulkej prócu po poslednim wulkim wohenju města a so kónc winowca 1818 zaso woswjećila. Chrystusowa cyrkej w Biskopicach potajkim hižo 175 lět dołho wosadze služi za připowědanie Božeho słowa a jako městno modlenja. Wosada móže tutón jubilej w ponowjenej cyrkwi swjećić, dokelž je so wona w lětomaj 1990/91 znutřka wobnowila, po tym zo je so hižo 1979/80 zwonkownje wobnowila. To so z wulkeho džěla z darami wosady financowaše, a wosadni su při renowaciji sobu pomhali. Biskopičanska wosada dopomina so na swjatočnej Božej službě na tutón jubilej, so Bohu za jeho swěru a za jeho wobarnowanje dzakuju. Za přichod prosy wona Boha wo žohnowanje.

Powěsće

Budyšin. Tež tute léto zetka so něhdže 60 žonow na Michała w Michalskej cyrkwi w Budyšinje. Džen započa so z kemšemi na Michała, kotraž knjež farar na wotp. Burkhardt z Drježdžan swjećeše. Po krótkej přestawce slědowaše potom kubtanski džen za žony. Ze spěwnej namołwu: *"Džens swjedžen swjećimy a wšitycy so tu zetkamy, džens swjedžen swjećimy a Bóh nas lubo ma. Přindźće, pójće, my wšitkich witamy"*,

Pomhaj Bóh, časopis ewangelskich Serbow. Rjadowje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. - Ludowe nakładnistwo Domowina t.z.w.r., Sukelnska 27, 02625 Budyšin. Redaktor a skazanki: sup. Siegfried Albert, Serbski kěrchow, 02625 Budyšin, tel. 42201. - Sadźba: Serbske Nowiny Budyšin, čišć: Serbska čišćernja t.z.w.r. w Budyšinje. - Wuchadza jónkróć za měsac. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Nr. 30 000 110, Kreissparkasse Bautzen, BLZ 850 549 61

a z někotrymi jednorymi spěwami nastajichu so hosćo na přednošk. Tola najprjedy so hišće wosady na kwětkacej luče předstajichu, z kotrychž žony pochadźachu. Dyrbjachmy zwěsćić, zo wjele wosadow eforije zastupjenych njebě. Při wšěm wjeselachmy so na kóždu, kotraž chceše džen z nami přežiwić.

Potom přemyslowaše knjeni Wagnerowa z Drježdžan z nami wo temje "Přirodowědomosć a wěra - napřećiwk?"

Swoje wuwjedženja započa ze stworenjom swěta po bibliji.

Připołdnja přestawka džěleše přednošk do dweju džělow. W tutym času bě tež chwile, na blido paslenskeho kružka pohladać. Kóžda kupjena wěc bě přinošk za "Chlěb za swět".

Wobjedowa přestawka wužiwaše so tež za mjezsobnu wuměnu a rozmołwu.

Druhi džěl přednoška wotměwaše so z prašenjami a wotmołwami. Džen zakonči so ze zhromadnym kofejpicom, prjedy hač so wšitke rozeždžechu.

Zaso raz bě so džen wjesoteje křesćanskeje zhromadnosće zakončil z wěstosću, zo njeje naša wěra staromodna a přetrata. Bóh je, kotryž je swět stworił a hač do džensnišeho zdžerži.

A. Albert

Klětno. Dnja 17. septembra 1993 je w Heubach w zapadnej Němskej zemřěl farar na wotpočinku Ernst Mirle. Njebohi pochadžeše z Klětnoha, hdžež bě so 30. julija 1913 narodził do pobožneho a wědomje serbskeho małoratarskeho domu. Nan daše syna pod wulkimi woporami studować, zo by so stał ze serbskim duchownym. Bohužel Ernst Mirle po druhej swětowej wójnje do zapada woteńdže a tam swoje duchownske powoňanje wukonješe.

Po přewróće přebywaše Ernst Mirle husto w starej domiznje. Po svojich mocach podpěrowaše bój Klětnjanow přećiw wotbagrowanju swojeje wsy. Lětsa w juliju tu posledni króć přebywaše. Swoju zwjazanosć z Klětnom hišće w smjerći zwurazni: Město wěncow na pohrjeb prosy so wo pjenježne dary za ponowjenje Klětnjanskeje cyrkwyje.

Swoje žiwjenske dopomnjenki je loni wozjewił w knižce "Wjes při rěčce w serbskej Hornjej Łužicy - Ze žiwjenja Klětnjanskeho hólca", z kotreje so wujimki w lětušim aprylskim čisle PB wozjewichu. Přilubił bě, spisac za čitarjow PB dalše dopomnjenki, tola čězka chorosć jemu hižo njedowoli, slubjenje dopjelnić.

Njeh wotpočuje w měrje.

T.M.

Poršicy. Njedzela, 19. oktobra, w 14.00 hodž. zapokaza superintendent Pappai wikara Andreasa Sureka na swjedzenskich kemšach jako našeho duchowneho. Andreas Surek bě wot septembra 1992 wikar w našimaj wosadomaj Poršicy a Budyšink. Nětk je wón farar našeju wosadow. Po přihłowanju cyrkwinskeju předstejicerstwow přenjesa jemu krajne cyrkwinske zarjadnistwo zamołwitosć za wobě farskej městnje.

Farar Surek pochadza z Lipska, je powoňanje čišćerja nawuknył a šěsć lět w tutym powoňanju džělał, doniž so za studij teologije njerozsudži.

Farar Jan Malink, Hrodzišćo, porěča postrowne słowa w serbskej rěči tež w zastupnistwjeserbskeho superintendenta

Alberta, kotryž bě přez chorosć zadžěwany.

Poslednje zapokazanje bě w Poršicach před 38 lětami, tehdom za fararja Poetscha.

Na přizamknjenu postrownu hodžinu zeńdžechu so mnozy hosćo a wosadni. Tež z partnerskeje wosady Fürstenau pola Bramsche bě wosadny farar z džělom cyrkwinskeho předstejicerstwa přijěl, zo by so z nami na tutym swjedženju wobdžělił.

Latka

Rakecy. Njedawno w nocy w dwanaćich z našeju cyrkwyje zwonješe. Mamy tu mehaničke zwonjenje, a technika bě zaprajila. Tuž na to myslach, zo za čas mojeho džěcatstwa hišće z ruku zwony poslužowachu. Zwónk abo tež paćerscy hólcy zwonjachu rano, připołdnju a wječor. A po zwonjenje přebiwaše. Ke kóždej přostwje Wótčenaša zwón zazwoni. Wěm, kak jako džěčo pozastach, hdyž mějach někajki nadawk abo tež při hrajkanju a so sobu modlach a so při tym do směra cyrkwyje wobročich. Tež ludžo na polach přestachu džělać a so modlach. Z mehanizowanjom zwonjenja bě potom kónc z tutym wašnjom. Hač so tež něchtó druhi na přebiwanje dopomina?

Cyžowa

Přeprašujemy

- 7.11. - Dopředposlednja njedzela w cyrkwiskim lěće**
10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje na Michalskej (Albert)
w samsnym času Boža služba za džěci
13.30 hodž. kemše w Budestecach (Albert)
- 14.11. - Předposlednja njedzela w cyrkwiskim lěće**
8.30 hodž. kemše w Barće (Malink)
9.30 hodž. kemše w Slepom (Albert)
10.00 hodž. kemše w Hrodzišću (Malink)
11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu
- 28.11. - 1. njedzela w adwenće**
11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu
18.00 hodž. Kemse w Smječkach (Albert)
- 4.12. - sobota**
14.00 hodž. wosadne popołdnjo w Drježdžanach
- 5.12. - 2. njedzela w adwenće**
10.00 hodž. kemše w Budyšinje w Michalskej (Albert) w samsnym času Boža služba za džěci
13.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (Albert)